

JA N'HI HA PROU: MANIFEST PER UN TRACTE JUST I RAONABLE

De cara a les properes eleccions, els sotasignats volem posar de manifest certs aspectes de la situació econòmica catalana que cal incloure ineludiblement en el debat polític i social al nostre país, ja que no hipotequen només el potencial econòmic de Catalunya sinó també la qualitat de vida present i futura de TOTS els que hi vivim.

El dèficit fiscal suposa aproximadament entre un 8% i un 10% del PIB cada any, que representa uns 10.750 M d'€. Això vol dir 1.700 € cada any per persona que viu a Catalunya.

Si el dèficit fiscal es reduís del 8% al 5% del PIB anual es podria fer la mateixa inversió total de la Barcelona Olímpica, que va ser d'uns 4.800 M€, cada 2 anys.

Entre l'any 2000 i el 2002 l'Estat ha invertit a Barajas 2.469 M€, més del triple que al Prat (721, 1 M€). De l'any 1997 al 2002 la inversió a Barajas va ser de quatre vegades més.

La inversió de l'Estat el 2003 en eixos ferroviaris radials (València-Madrid/Barcelona-Madrid) ha estat de 1.660 M€. La inversió en el corredor mediterrani ha estat de 25 M€.

La connexió de l'AVE amb França arribarà com a mínim amb 15 anys de retard i no disposem encara de l'ample de via europeu per a mercaderies, vital per a la nostra economia.

No podem emprendre actuacions amb transcendència exterior o comunitària en sectors com l'agrícola o l'industrial.

No tenim una connexió ferroviària directa entre ciutats mitjanes de Catalunya.

Realitats econòmiques com la de l'Arc Mediterrani són negades, i bloquejades pel marc institucional actual, i no permeten estrènyer uns vincles fonamentals per al nostre creixement econòmic.

Catalunya pateix un dèficit fiscal amb l'Estat (impostos que paguem i no retornen a Catalunya en forma de despesa o inversió pública) fora mida, tant en intensitat com en durada en el temps. Per als ciutadans el dèficit significa pagar impostos de nivell europeu i rebre serveis públics i infraestructures molt allunyats de l'estàndard europeu.

La manca d'inversió en infraestructures acumulada al llarg del temps és un pes que tots estem suportant. Les infraestructures amb què comptem no serveixen ni perquè l'economia catalana creixi com ho podria fer ni per a la comoditat dels ciutadans en el dia a dia.

No tenim capacitat de decisió sobre moltes qüestions que afecten el benestar dels qui vivim a Catalunya. No poder decidir, repercutirà, a mitja termini, en la posició de Catalunya al món i afecta, ja avui, el sistema productiu del país.

Si des de 1977 el dèficit hagués estat un 3% del PIB menor cada any (i seguiria sent dels més alts de les regions europees), i l'haguéssim destinat a infraestructures i educació, tindríem un PIB per persona superior a l'actual en més del 70%. Amb això, podríem ser la quarta regió d'Europa en termes de PIB per cap, en comptes de ser la quarta d'Espanya, com som ara.

Mentre que el dèficit fiscal de Catalunya és del 8,37%, el de Baden Württemberg és del 4,38%, el de Rheinland Platz el 2,92%, Umbria té un superàvit fiscal del 1,08 i Escòcia un superàvit de 5,49%. És a dir, que tot i reduir el nostre en el 3% del PIB seguiríem al capdavant d'Europa en termes de solidaritat, tot i tenint un poder de compra molt inferior al d'aquestes regions.

La inversió de l'Estat per habitant a Catalunya, del 1995 al 2000, ha estat la meitat que la mitjana d'inversió de l'Estat per habitant. Si a les inversions del 2003 descomptem l'augment de la inversió per habitant que suposa l'AVE, continuem molt per sota de la mitjana de l'Estat.

Des de Catalunya paguem el 42% dels peatges de tot l'Estat tenint un 9% de les vies ràpides.

No tenim un aeroport internacional transoceànic i la gestió d'AENA imposa uns criteris centralitzadors que afecten la nostra competitivitat.

Rebem un flux d'immigrants important sense poder regular la seva situació.

Creiem que la situació és del tot insostenible i prova d'això és que experts i entitats de tota mena s'estan manifestant en aquest sentit. La impossibilitat de disposar dels nostres recursos i de poder decidir què fem amb ells, fa que, independentment del color polític dels qui governin Catalunya, no es puguin prendre decisions estratègiques i realitzar inversions i actuacions de les quals en depenen l'economia del país i el nostre benestar individual del futur.

S'ha demostrat reiteradament que no hi ha cap raó econòmica racional que pugui justificar aquesta situació. Per tant, hem d'arribar a la conclusió que les raons que motiven aquestes circumstàncies, que afecten directament els drets individuals de tots els que vivim a Catalunya, són polítiques.

Per això EXIGIM als parlamentaris catalans que sorgeixin d'aquestes eleccions que una vegada per totes canviïn aquesta situació, defensin els drets econòmics dels ciutadans d'aquest país i situïn Catalunya al lloc econòmic i amb el grau de benestar que li correspon d'acord amb l'esforç diari que fem TOTS els que hi vivim. EXIGIM que, més enllà del nom o dels instruments, es comprometin a negociar i a aconseguir per a Catalunya un tracte just i raonable.

I també EXIGIM que, si malgrat tot, aconseguir el que és just es demostra impossible en un temps raonable pels motius polítics abans esmentats, es comprometin a plantejar, de forma racional, alternatives noves als ciutadans, vies innovadores, clares i transparents, que serveixin perquè puguem aconseguir aquests objectius del tot imprescindibles per al nostre futur.